

РЕШЕНИЕ

№ 6093

гр. София, 17.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в
публично заседание на 09.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Милева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **5846** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.
Образувано е по жалба на К. Р. М. от [населено място] срещу Решение № ПИ-195/26.05.2023 г. на Директор на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалба му с вх. №94-М-107/28.01.2022 г. по регистъра на ТД на НАП С., подадена срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С230022-022-0025353/18.04.2023г. и Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С230022-022-0025358/18.04.2023 г., издадени от М. Б. на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. като неоснователна. Оставена е без разглеждане като недопустима и жалбата на М. в частта с която се претендира изтекла погасителна давност.
Жалбоподателят излага подробни съображения за незаконосъобразност на оспореното решение, като издадено при неправилно приложение на материалния закон и съществени процесуални нарушения. В жалбата се излагат твърдения, че на оспорваният са му нарушени правата, поради невръчването на ЕИПИМ, въз основа на който е образувано изпълнителното дело. Твърди се също, че от Великобритания не са връчвани каквито и да е актове, удостоверяващи, че М. има наложени глоби там. Сочи се, че от публичния изпълнител е нарушена разпоредбата на чл.195, ал.7 от ДОПК. Релевират се доводи, че не се дължат така търсените суми, тъй като лицето няма незаплатени акцизни стоки и/или административни наказания или глоби на територията на ЕС, така и във Великобритания. Ако е имал такива, същите е следвало

да се заплатят още на съответния митнически пункт. Същевременно с жалбата се прави възражение за настъпила абсолютна погасителна давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК на процесните публични вземания. С оглед на това жалбоподателят счита, че неправилно е образувано изпълнително дело №231352532/2023 г. по описа на ТД на НАП С.. Моли да бъде отменен обжалвания административен акт както и да бъдат присъдени сторените по делото съдебно-деловодни разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят чрез процесуален представител поддържа жалбата. Претендира присъждане на сторените по делото разноски. Представя писмени бележки.

Ответната страна – Директорът на ТД на НАП С. чрез процесуален представител, оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното: В ТД на НАП С. е образувано изпълнително дело №231352532/2023 г. срещу К. Р. М. въз основа на получено на 17.03.2023 г. искане №I2323-014425/17.03.2023 г. от Кралство Великобритания за принудително събиране на публични вземания в размер на 16 529,58 лева, от които главница в размер на 16 241,91 лева и лихви в размер на 287,67 лева, изчислена към 23.05.2023 г., като е посочено, че вземанията произтичат от непогасени в срок задължения за плащане на акциз и наложени административни наказания на лицето.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С230022-022-0025353/18.04.2023 г. публичен изпълнител при ТД на НАП С. е приел, че ще се затрудни събирането на установените и изискуеми публични задължения и на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК е наложил обезпечителни мерки – запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги в ТБ/доставчик на платежни услуги Банка ДСК АД в размер на 16 379,31 лева.

На същата е дата е изплатено до М. и Съобщение за доброволно изпълнение на основание чл.221 от ДОПК, като в същото е посочено, вида на задължението: акциз в размер на 13 673,44 лева и административни наказания и глоби в размер на 2 705,87 лева.

С ПНОМ с изх. № С230022-022-0025358/18.04.2023 г. по изпълнителното дело, на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 201, ал. 3 от ДОПК, във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК е наложен и запор върху лек автомобил марка БМВ, модел 530Д, рег. [рег.номер на МПС] и година на производство 2002 г.

Двете постановления за налагане на обезпечителни мерки и Съобщението за доброволно изпълнение са връчени на оспорващия 09.05.2023 г. ПНОМ са обжалвани в срок пред Директора на ТД на НАП С..

С обжалваното Решение № ПИ-195/26.05.2023 г.на Директор на ТД на НАП С. е оставил без уважение жалба с вх. №94-М-107/28.01.2022 г. по регистъра на ТД на НАП С., подадена от К. М. срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С230022-022-0025353/18.04.2023г. и Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С230022-022-0025358/18.04.2023 г., издадени от М. Б.

на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. като неоснователна. Оставил е без разглеждане като недопустима и жалбата на М. в частта с която се претендира изтекла погасителна давност.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на оспореното решение, подадена е пред компетентния съд и в предвидения за това срок, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Предмет на съдебен контрол на настоящото производство са постановленията за налагане на обезпечителни мерки и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП С.. По аргумент от нормата на чл. 197, ал. 3 ДОПК съдът извършва преценка и на законосъобразността на постановленията за налагане на обезпечителни мерки. Следователно, съдът, съобразно задължението си за пълна служебна проверка на законосъобразността на оспорвания акт по чл. 168 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК, извършва преценка дали при издаването на тези административни актове (ПНОМ и решението на директора на ТД на НАП по чл. 197, ал. 1 ДОПК) са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличие на компетентност на органа; спазване на материалноправните и процесуалните правила при издаването им; изискването за форма и съобразяване с целта на закона (чл. 160, ал. 2 вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК).

Обжалваните ПНОМ с изх. № С230022-022-0025353/18.04.2023г. и ПНОМ с изх. №С230022-022-0025358/18.04.2023 г., са издадени от компетентен орган – от публичен изпълнител в компетентната ТД на НАП, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 1 от ДОПК и съгласно правомощията на този орган, определени в чл. 12, ал. 4, т. 1, чл. 167, ал. 1 и чл. 269а, ал. 3 от ДОПК. Същите са издадени в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма и съдържат посочените в ал. 1 задължителни реквизити, като са конкретизирани по аргумент на чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК основанията за издаването им – изрично е посочено образуваното изпълнително дело, размерът на публичните вземания и правните основания по ДОПК за налагане на обезпечението. Директорът на ТД на НАП С., като компетентен горестоящ административен орган, е постановил решение в срока по чл. 197, ал. 1 ДОПК, съобразено с изискванията за форма, установени в същата правна норма.

Оспорените административни актове са постановени при съществени процесуални нарушения – при неизясняване на всички факти и обстоятелства по случая / чл.35 от АПК/ и при неспазване на материалния закон.

Процедурата за взаимопомощ между държавите членки на ЕС, предвижда събиране на публични вземания на една държава и предприемане на изпълнителни мерки срещу лица, намиращи се на територията на друга държава, въз основа на единен инструмент за предприемане на изпълнителни мерки. И. на взаимната помощ при събиране на вземания, свързани с данъци, такси и други, намира правната си уредба в Директива 2010/24/ЕС на Съвета от 16 март 2010 година и Регламент за изпълнение (ЕС) №1189/2011 на Комисията от 18 ноември 2011г., който се прилага пряко във всички държави членки, считано от 1 януари 2012 г. В българското законодателство институтът е уреден в Глава двадесет и седма „а“ от ДОПК, където са имплементирани основните принципи, зададени от Директивата, а именно – че взаимната помощ е приложима при събиране на конкретен вид публични задължения – чл. 269а, ал. 1 от ДОПК; че се осъществява от определени компетентни органи – чл.

269б от ДОПК; че е предвиден специален ред за осъществяване на процедурата – чл. 269в ДОПК.

Съгласно чл. 269а, ал. 1, т. 1 и т. 4 от ДОПК взаимна помощ с държавите от ЕС се осъществява при събирането на публични вземания за данъци, включително акцизи, мита и такси, събирани от или за сметка на държавата и общините или за сметка на Европейския съюз, както и за имуществени санкции, глоби, такси и допълнителни такси, свързани с вземанията, за които може да бъде отправено искане за взаимна помощ по т. 1 – т. 3 от същата разпоредба, наложени от органите, компетентни да установяват и/или събират съответните публични вземания с влязъл в сила акт. Съгласно чл. 269а, ал. 1, т. 6 от ДОПК взаимна помощ с държавите от ЕС се осъществява и при събирането на вземания за лихви и разноски, свързани с публичните вземания, посочени в т. 1 – т. 5 от същата разпоредба.

Съгласно разпоредбата на чл. 269з ДОПК, местният запитващ орган може да отправи искане до друга държава членка за събиране на публични вземания по чл. 269а, ал. 1, за които е налице изпълнително основание, като той предоставя незабавно на запитания орган от другата държава членка всяка информация, получена във връзка с вземането и която е от значение за неговото събиране. Съгласно чл. 269к ДОПК, искането за събиране на публични вземания се придружава от единен инструмент за предприемане на изпълнителни мерки, в който се отразява основното съдържание на първоначалното изпълнително основание и представлява единствено основание за предприемане на действия по принудително изпълнение и налагане на обезпечителни мерки от местния запитан орган. Задължителното съдържание на единния инструмент и неговото правно значение са уредени в чл. 269к от ДОПК, като той следва да съдържа данни, индивидуализиращи първоначалното изпълнително основание, описание на вземането, вида на вземането, периода, за който се отнася, всички дати от значение за изпълнителното производство, размера на вземането, включително главница, лихви и разноски; име, съответно наименование (фирма) и други данни, индивидуализиращи длъжника; наименование, адрес и други данни за контакт на публичния вискател или на административното звено, което разполага с информация за вземането или за възможността за неговото оспорване. В единния инструмент се отразява основното съдържание на първоначалното изпълнително основание и той представлява единственото и достатъчно основание за предприемане на действия по принудително изпълнение и налагане на обезпечителни мерки от местния запитан орган.

Директива 2010/24/ЕС почива на принципа на взаимно доверие и изискванията, свързани с гладкото функциониране и ефикасността на системата за взаимна помощ, създадена с нея. Тоест запитаната държава не дължи преценка относно вземането и единният инструмент подлежи на изпълнение, без да е необходим акт за признаване, допълване или заместване. В същото време съгласно член 18 от Директива 2010/24, озаглавен „Ограничения на задълженията на запитания орган“, съответно – съгласно чл. 269г, ал.2 и ал.5 от ДОПК, местният запитан орган не е длъжен да окаже взаимна помощ в изрично посочените хипотези, а именно: в случай че поради положението на длъжника събирането на вземането създава сериозни икономически или социални затруднения в запитаната държава членка, доколкото действащите законови и подзаконови разпоредби и административни практики в тази държава членка позволяват подобно изключение по отношение на национални вземания; в случай че първоначалното искане за помощ се отнася за вземания с повече от петгодишна

давност, считано от датата на падежа на вземането в запитващата държава членка до датата на първоначалното искане за помощ или когато е изтекъл 10-годишен давностен срок, считано от датата, на която вземането е станало изискуемо, както и ако общата сума на вземанията, за които е отправено искане за помощ, е по-малка от 1500 Е.. Съгласно чл. 269т, ал.7 от ДОПК Местният запитан орган мотивира отказа за предоставяне на взаимна помощ.

За да отхвърли жалбата на М., директорът на ТД на НАП - С., се е позовал на разпоредбата на чл. 269м, ал. 1 ДОПК, съгласно която когато срещу вземането, първоначалното изпълнително основание, единния инструмент за предприемане на изпълнителни мерки и законосъобразността на уведомяване, извършено от компетентен орган на запитващата държава членка, е постъпила жалба до местния запитан орган, той уведомява жалбоподателя, че следва да подаде жалбата пред компетентен да се произнесе по жалбата орган в запитващата държава членка. Текстът на разпоредбата е въведен в съответствие с принципа по чл. 14, т. 1 от Директива 2010/24ЕС, че споровете относно вземането, първоначалния инструмент за предприемане на изпълнителни мерки в запитващата държава-членка или единния инструмент за предприемане на изпълнителни мерки в запитаната държава-членка и споровете относно валидността на уведомяване, извършено от компетентен орган на запитващата държава-членка, са в компетентността на компетентните инстанции на запитващата държава-членка.

В конкретния случай обаче, възраженията на оспорващия срещу обжалваното постановление за налагане на обезпечителни мерки, издадено в изпълнение на постъпилото искане за събиране на публични вземания, не са за законосъобразността на изпълнителното основание или законосъобразността на извършеното уведомяване, а са изложени твърдения за изначална липса на уведомяване, че изобщо такова изпълнително основание срещу него е издадено. Ясно жалбоподателят се е позовал на нарушено право по чл. 47 от Харта на основните права на европейския съюз (2016/с 202/02) - на осигуряване на ефективни правни средства за защита и на справедлив съдебен процес, с оглед твърденията, че не е уведомен за издаденото срещу него изпълнително основание преди пристъпване към принудителното му удовлетворяване. Оплакването е за нарушено право на осигуряване на ефективни правни средства за защита на длъжника, който твърди, че изобщо не знае и не е уведомяван за съществуването на изпълнително основание съгласно което да дължи претендирания акциз, което възражение следва да бъде разгледано в настоящото производство.

В Решение на Съда (втори състав) от 26 април 2018 година по дело С-34/17 (Е. Donnellan срещу Т. Revenue Commissioners), е даден отговор на преюдициалния въпрос, че член 14, параграфи 1 и 2 от Директива 2010/24 във връзка с член 47 от Хартата трябва да се тълкува в смисъл, че допуска орган на държава членка да откаже да изпълни искане за събиране на вземане за задължение, свързано с имуществена санкция, наложена в друга държава членка, като разглежданото в главното производство, с мотива, че решението, с което се налага тази санкция, не е надлежно съобщено на заинтересованото лице, преди искането за събиране на вземане да бъде отправено до посочения орган въз основа на тази директива.

Конкретиката на казуса е сходна с тази по настоящия случай. Преюдициалното запитване е отправено в рамките на съдебен спор между г-н Е. Donnellan и Revenue Commissioners във връзка със събирането на вземане, формирано от начислен от

гръцки власти акциз, за което е отправено искане за взаимопомощ. Основното възражение на длъжника е, че до връчването на единния инструмент за предприемане на изпълнителни мерки по Директива 2010/24ЕС, тоест до започването на принудителното изпълнение, той изобщо не е бил уведомяван за издаване на акт, с който тези суми са му начислени.

Съдът при тълкуване правото на ЕС е дал разяснения, че всяко отправено искане по реда на Директива 2010/24ЕС следва да бъде мотивирано. Запитващият орган има право в съответствие със законовите и подзаконовите разпоредби и административните практики, действащи в запитващата държава членка, да поиска от запитания орган събирането на съответното обжалвано вземане или на обжалваната част от вземане, доколкото съответните закони и подзаконови актове и административни практики, действащи в запитаната държава членка, позволяват подобно действие. Съдът е разяснил, че без да се нарушава основният принцип на взаимно доверие между държавите членки, запитаният орган разполага с възможността, по изключение да реши да не окаже помощ на запитващия орган, ако се окаже, че изпълнението на искане за събиране на вземане може да наруши обществения ред на държавата членка на запитания орган. Като пример е посочен, че изпълнението на имуществена санкция, несъобщена на заинтересованото лице, противоречи на обществения ред в И., съгласно конкретния казус. Т. принудително изпълнение на наложена имуществена санкция - глоба, за дължим акциз, какъвто е и настоящият случай, противоречи на обществения ред и в Р. България, където разпоредбата на чл. 128 от Закон за акцизите и данъчните складове предвижда обжалване по реда на ЗАНН на наказателни постановления издадени за нарушения по този закон.

Следователно и съгласно дадените указания с цитираното решение по дело С-34/17, при релевирано от длъжника възражение, че е нарушено правото му по чл. 47 Хартата за осигуряване на ефективни средства за защита изразяващо се в неуведомяването му за проведено срещу него производство, в което му е наложена имуществена санкция, следва, без да се нарушава принципът на взаимно доверие, да се извърши обективна преценка дали има удостоверено от властите на запитващата държава уведомяване на длъжника за издаденото срещу него изпълнително основание, за събиране на вземането по което е инициатирано производство по реда на Директива 2010/24ЕС. За да се извърши тази преценка обаче, е необходимо в единния инструмент за предприемане на изпълнителни мерки ясно да е индивидуализирано първоначалното изпълнително основание и да са приложени допълнителни документи удостоверяващи връчването му на длъжника. В процесния случай, в приложения по делото ЕИПИМ /ако това всъщност е този акт на лист 22-24 от делото/ са

описани претендираното вземане, неговият произход - дължим акциз, както и е индивидуализиран длъжникът. В представения по делото единен инструмент обаче, липсват каквито и да е данни, които да индивидуализират първоначалното изпълнително основание - изискване на чл.269к, ал.2, т.1, предл.1 от ДОПК и чл. 12, т. 1, б. "а" от Директива 2010/24ЕС. За да може да са изпълнени изискванията на цитираните разпоредби, е необходимо най-малкото да са посочени характерът на изпълнителното основание (съдебен или административен акт), орган, който го е издал и дата на издаване. Такива данни липсват в представения по делото единен инструмент за предприемане на изпълнителни мерки което на практика прави невъзможна преценката дали на К. М. са осигурени ефективни средства за защита, най-малкото чрез връчване на издаденото срещу него изпълнително основания, тъй като липсват данни за самото него. При така получените документи, местният запитан орган - изпълнителният директор на НАП или упълномощено от него лице, е следвало при изпълнение на задълженията си съгласно указанията дадени по дело С-34/17 на Съда на ЕС, да провери дали предприемането на изпълнение на наложената имуществена санкция няма да противоречи на обществения ред в Р. България. В тази връзка е следвало да изиска от запитващата страна данни индивидуализиращи първоначалното изпълнително основание - какъв акт - съдебен или административен е издаден срещу длъжника, от кой орган, на коя дата. След това е следвало да изиска и удостоверение от властите във Великобритания документ за връчване на изпълнителното основание на длъжника, преди предприемането на действията по принудително удовлетворяване на вземанията. Тези правомощия изрично са предоставени на запитания орган по силата на чл. 19, т. 2 от Регламент за изпълнение (ЕС) № 1189/2011 на Комисията от 18 ноември 2011 година. Съгласно цитирания текст, запитаният орган може, ако е необходимо, да поиска от запитващия орган да предостави допълнителна информация или да допълни единния инструмент за предприемане на изпълнителни мерки в запитаната държава-членка. Запитващият орган предоставя цялата необходима допълнителна информация, до която обикновено има достъп.

По тези съображения съдът намира, че при липса на данни индивидуализиращи издаденото срещу жалбоподателя изпълнително основание, както и на документи удостоверяващи връчването му преди предприемането на действия по неговото принудително удовлетворяване, неправилно местният запитан орган е предприел действия по събиране на вземането чрез налагане на обезпечителните мерки.

Въпреки направеното от жалбоподателя възражение за изтекла

погасителна давност, административният орган не си е изяснил фактите и обстоятелствата от значение по случая и не е извършил преценка относно изтеклата погасителна давност на вземанията. И тъй като от приложения документ ЕИПИМ не става ясно от кога датират претендираните вземания, съдът счита, че е нарушена разпоредбата на чл. 269т, ал.2 и ал.5 от ДОПК. Същата не е в колизия с нормата на чл. 269у от ДОПК, предвиждаща, че по отношение на погасителната давност на вземанията се прилага законодателството на запитващата държава членка.

По изложените съображения, обжалваното решение като постановено в противоречие с обсъдените правни норми е материално незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

С оглед изхода на спора, следва да се уважи направеното искане от жалбоподателя за присъждане на сторените и доказани по делото съдебно – деловодни разноски 510 лева - за заплатена държавна такса – 10 лева и за адвокатско възнаграждение за един адвокат в размер на 500 лева.

Така мотивиран, Административен съд – София - град, III отделение - 3 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-195/26.05.2023 г.на Директор на ТД на НАП С..

ОСЪЖДА ТД на НАП [населено място] да заплати на К. Р. М. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], вх.Г, ет.8, ап.112 сумата от 510 /Петстотин и десет/ лева, представляващи съдебни разноски.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: